

Arrest

nr. 342 246 van 3 maart 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 1 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Khan Younis in Gaza. Op 17 september 2023 verliet u Gaza. U kwam op 27 september 2023, via Egypte en Turkije, aan op het eiland Leros in Griekenland. Bij aankomst in Griekenland werd u geslagen door de Griekse autoriteiten. U diende op de dag van uw aankomst een verzoek om internationale bescherming in Griekenland in. Na anderhalve maand of twee maanden in het opvangcentrum in Leros werd u de vluchtelingenstatus toegekend. Eind december 2023 ontving u uw Griekse verblijfsvergunning. U verliet het opvangcentrum in Leros begin januari 2024 en trok naar Athene. In Athene ontving u uw Grieks vluchtelingenpaspoot. U verliet Athene rond eind februari 2024 en vertrok naar een dorp nabij Patras. Hier werkte u tot mei 2024 in een aardbeienboerderij. De leefomstandigheden waren er heel slecht en u werd er slecht behandeld door uw werkgever. In mei 2024 trok u opnieuw naar Athene. In Athene hebben drugshandelaars u tweemaal gevraagd of u voor hen wilde werken. U weigerde. U verliet

Athene rond eind mei of begin juni en ging naar Kreta. Op Kreta verbleef u twintig dagen. Hierna vertrok u opnieuw naar Athene, waar u tien dagen verbleef. U stelt dat u in Griekenland geen opvang kreeg, geen werk kon vinden, soms op straat verbleef en dat u geen financiële steun kreeg.

Op 24 juli 2024 nam u het vliegtuig van Athene naar België. U kwam aan in België op dezelfde, alwaar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 26 juli 2024.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u neer: een kopie van uw geboorteakte; een kopie van uw Palestijns paspoort; een kopie van uw Palestijnse identiteitskaart; een kopie van uw UNRWA-kaart; een kopie van uw Griekse reispaspoort; een kopie van uw Griekse verblijfsvergunning; uw originele AFM en een foto van uzelf in een tent.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U stelt dat u stress heeft omwille van de situatie van uw familie (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 21/05/2025, p. 19). U heeft een aanvraag ingediend om naar een psycholoog te gaan in België, maar er heeft nog geen enkele psychologische sessie plaatsgevonden. U heeft dan ook geen bewijs voor uw psychologische toestand (CGVS, p. 19-20). Aan het begin van het onderhoud stelde u dat het goed met u ging (CGVS, p. 1). U stelde dat u verder wilde doen met het onderhoud, ondanks de precaire situatie van uw familie in Gaza (CGVS, p. 2). Na de eerste pauze werd u gevraagd of u zich goed voelde en of u al de vragen tot dan toe begrepen had. U antwoordde positief (CGVS, p. 8). Na de tweede pauze werd u gevraagd of u zich nog goed voelde. U stak uw duim op ter bevestiging (CGVS, p. 14). Op het einde van het onderhoud gaf u aan dat u al de vragen begrepen had (CGVS, p. 22).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier (Eurodac Search results; Antwoorddocument Griekenland), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigen van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigen gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigen van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico

op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn ngo's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun

individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Ten eerste zijn er verschillende elementen die uw geloofwaardigheid in het gedrang brengen:

- *U stelt bij het CGVS eerst dat u tijdens uw tweede periode in Athene niet gewerkt heeft (CGVS, p. 9). Later stelt u dat u tijdens uw verblijf in Athene wel tien à twaalf dagen legaal gewerkt heeft als wegenwerker. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat het kan zijn dat u het vergeten was (CGVS, p. 18). Er kan verwacht worden dat u zich zulke elementen zou herinneren.*

- *Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), stelt u dat u drugsdealers u in Athene zeiden dat u met hen moest samenwerken of dat ze u anders in elkaar zouden slaan (vragenlijst CGVS, dd. 22/10/2024, vraag 3.5.). Bij het CGVS vermeldt u niets over bedreigingen. U stelt louter dat dat drie mannen u twee keer aanspraken en vroegen of u met hen wilde samenwerken. U moest wachten op bepaalde plaatsen en spullen naar bepaalde plaatsen brengen. De derde keer dat u hen zag, liep u weg alvorens ze iets konden zeggen. Daarna zag u ze nooit meer terug (CGVS, p. 15-16). Hiermee geconfronteerd zegt u louter dat het kan zijn en dat het lang geleden gebeurd is. Er kan verwacht worden dat u zich zou herinneren of u bedreigd werd of niet door de mensen die u Griekenland deden ontvluchten (CGVS, p. 21).*

- *Bij de DVZ vermeldde u dat uw laatste verblijfplaats een appartement in Athene was en dat u toen drie maanden in Athene had verbleven (Bijkomende vragen M-status Griekenland DVZ). Voor het CGVS daarentegen stelde u dat u tijdens uw laatste verblijf in Athene op straat verbleef en dat u toen maar tien dagen in Athene had verbleven (CGVS, p. 7 en 10).*

Ten tweede, waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geslagen werd door de Griekse politie en te maken kreeg met slecht leefomstandigheden zoals slecht voedsel en slechte hygiëne in de opvangcentra op Leros, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context (CGVS, p. 10, 13). Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw bovenstaande ervaring met de Griekse politie géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet (CGVS, p. 13).

Ten derde, waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat betreft uw situatie op het vlak van huisvesting

- *Hierbij dient aangestipt te worden dat u in Griekenland huisvesting heeft gehad. U heeft tijdens uw volledige eerste en tweede verblijf in Athene in een gedeelde woning verbleven (CGVS, p. 8, 11). Hoewel de levensomstandigheden er volgens u betreurenswaardig waren, heeft u tijdens uw verblijf nabij Patras kunnen slapen in een tent op uw werkplek (CGVS, p. 9, 10, 11). Op Kreta verbleef u opnieuw in een gedeelde woning (CGVS, p. 9). Enkel de eerste twee dagen nadat u het opvangcentrum op Leros verliet, verbleef u op straat*

op het eiland en de laatste tien dagen voor uw vertrek naar België, verbleef u op straat in Athene (CGVS, p. 10, 11).

- Toen u in Athene tien dagen op straat verbleef, heeft u geen pogingen meer ondernomen om huisvesting te vinden (CGVS, p. 19).
- Dat u na het verkrijgen van uw verblijfsvergunning het opvangcentrum moest verlaten, is de normale gang van zaken (CGVS, p. 10). Opvangcentra zijn bedoeld voor mensen die in afwachting zijn van een beslissing en niet voor mensen die de vluchtelingenstatus al verkregen hebben.
- Er dient bij uw situatie op het vlak van huisvesting ook herhaald te worden dat u geen coherente verklaringen aflegt over uw laatste verblijfplaats in Griekenland (zie supra).

Wat betreft uw situatie op het vlak van werk

- Hierbij dient aangestipt te worden dat u in Griekenland wel degelijk heeft kunnen werken. U heeft gewerkt opeen aardbeienplantage op Patras (CGVS, p. 6, p. 9). Tijdens uw tweede periode in Athene heeft u legaal gewerkt als wegenwerker (CGVS, p. 18). U heeft op Kreta gewerkt in een schrijnwerkerij (CGVS, p. 9). Bovendien zijn u in Athene jobs aangeboden door Arabische supermarkten, maar heeft u deze niet aanvaard, omdat u het loon te laag vond (CGVS, p. 18). U had in Griekenland dus wel degelijk toegang tot de arbeidsmarkt.
- Tijdens uw eerste periode in Athene, heeft u zich enkel proberen in te schrijven bij interim-bureaus en bent u naar Arabische supermarkten en stations geweest om werk te vragen (CGVS, p. 17-18). Verder deed u niets. Er zijn echter verschillende organisaties in Athene die vluchtelingen bijstaan in hun zoektocht naar werk (zie blauwe map, 3). Tijdens uw tweede periode in Athene had u legaal werk als wegenwerker en ondernam u verder niets om werk te vinden (CGVS, p. 18). Tijdens uw derde periode in Athene ondernam u opnieuw niets om werk te vinden (CGVS, p. 19).
- U zegt dat u geen werk kan vinden zonder Grieks te spreken (CGVS, p. 17). U heeft enkel via uw gsm proberen te leren, maar voor de rest niets (CGVS, p. 19). Er kan verwacht worden dat u meer in het werk zou stellen om Grieks te leren.
- Dat u zich niet kon inschrijven bij de interimkantoren in Athene is een blote bewering die u niet kan staven. Bovendien kent u de namen niet meer van de interim-bureaus waar u zich heeft proberen in te schrijven (CGVS, p. 17).

Wat betreft het feit dat u geen financiële hulp zou gekregen hebben in Griekenland

- Hierbij dient vermeld te worden dat u enkel bij de DVZ stelt u dat u geen financiële steun kreeg in Griekenland (vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Dit vermeldt u niet meer bij het CGVS. Dit zet de geloofwaardigheid van deze stelling op een helling.
- Verder dient opgemerkt te worden dat u eenmalige financiële hulp gekregen heeft van uw moeder in Griekenland, kon lenen bij vrienden en dat u verschillende jobs heeft kunnen uitoefenen (CGVS, p. 4; zie supra). U had dus toegang tot financiële middelen.
- U stelt verder dat u soms eten kreeg van organisaties in Athene (CGVS, p. 11). Organisaties hielpen u dus weldegelijk wanneer u nood had aan basishulp.

U vertoont ook de nodige zelfredzaamheid

U heeft al ongeveer een maand gewerkt in België, soms tot tien uur per dag, en heeft er ook al taallessen gevolgd (CGVS, p. 3, 12). In Griekenland slaagde u erin om te werken en huisvesting te vinden en meermaals geld te lenen van een vriend die nu in Hasselt woont en een vriend die nu in Duitsland woont (CGVS, p. 6, 7, 9, 10, 11, 18, 19).

Ten vierde, uw medische problemen zijn niet van die aard dat u een verhoogde kwetsbaarheid zou vertonen. U stelt dat u problemen heeft aan uw rug, door het zware werk dat u in België deed. U staaft deze medische problemen echter niet. U stelt daarenboven dat de dokter u hiervoor een pijnstillertje en zelf voorschreef en vertelde u dat u warm water op uw gezwollen plek moest leggen. U zegt dat de pijn sindsdien is verminderd en dat het nu wel ok is (CGVS, p. 12). U toont bovendien niet aan dat u in Griekenland geen toegang had/zou hebben tot de gezondheidszorg. U zegt dat u in Griekenland last had gehad van muggenbeten, maar dat dit nu voorbij is. U kon hiervoor medicatie kopen in Griekenland (CGVS, p. 12). Toen u zich verbrandde op uw werkplek, zocht u geen medische zorgen (CGVS, p. 19). Uit niets blijkt dus dat u geen toegang zou hebben tot de Griekse gezondheidszorg. U stelt voorts dat u stress heeft omwille van de situatie van uw familie (CGVS, p. 19). U heeft een aanvraag ingediend om naar een psycholoog te gaan in België, maar heeft verder nooit hulp gezocht voor uw situatie. U heeft ook geen bewijs voor uw psychologische toestand. Deze medische problemen zijn simpelweg onvoldoende om te stellen dat het aan uw situatie in Griekenland een significant verhoogde graad van kwetsbaarheid verleent, en bijgevolg een andere perceptie van uw levensomstandigheden in dit land rechtvaardigt. Niets wijst er namelijk op dat deze medische problemen een niveau van ernst zou bereiken dat zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zouden zijn.

Aansluitend hierbij wijst het Commissariaat-generaal erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPE) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooiën van deze procedures in de periode 2020-2023 (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op :

https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf). U toont niet aan dat het voor u niet mogelijk was om uw AMKA aan te vragen of te activeren. Het komt aan de verzoeker toe om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

U geeft geen zicht op welke stappen u al dan niet ondernomen heeft door hier geen eenduidige verklaringen over af te leggen, waardoor u het de commissaris-generaal onmogelijk maakt deze elementen te onderzoeken (CGVS, p. 20).

De informatie toont aan dat zelfs als u deze stappen niet had ondernomen, en als u dus de stappen moet ondernemen die nodig zijn in geval van terugkeer om er een te verkrijgen, u niet verstoken zou zijn van gratis toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op :

https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Verschillende Ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigen van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/accessto-healthcare/>; en Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12)). Toegang tot psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection – p. 42-44, beschikbaar op: https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Ten vijfde, waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van drugsdealers die u verplichtten om met hen samen te werken en van slechte behandeling door uw werkgevers in Patras, moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoonde dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden (CGVS, p. 11). U probeerde in Athene klacht in te dienen bij de politie nadat u voor de eerste keer door de drugsdealers aangesproken werd. Toen de politieagent daar niet naar u wilde luisteren, ondernam u geen enkele verdere poging meer om klacht in te dienen (CGVS, p. 16). U diende geen klacht in tegen uw werkgever nabij Patras. Uw vriend diende een klacht in bij de politie, omdat hij door uw werkgever geslagen werd. In deze klacht werd uw naam echter niet vermeld (CGVS, p. 14). U zegt dat u geen klacht indiende omdat u schrik had dat de werkgever u zou slagen als u klacht zou indienen. U heeft in Athene ook geen klacht ingediend tegen uw werkgever omdat u er eigenlijk niet over heeft nagedacht (CGVS, p. 14-15). Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen: uw identiteit noch uw afkomst worden hier betwist, net zomin als uw status als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland of het feit dat u in Griekenland een AFM ontving. Over de foto van uzelf in een tent kan onmogelijk gezegd worden wanneer en in welke context ze genomen werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Palestina.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 10 en 18 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van artikel 32 van de Grondwet, van de artikelen 39/60, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief de redelijkheid- en zorgvuldigheidsplicht en de samenwerkingsplicht*” en van “*de rechten van verdediging en de gelijkheid der wapens*”. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2. Per aanvullende nota's van 11 februari 2026 en 13 februari 2026 brengt verwerende partij geactualiseerde landeninformatie bij inzake de algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

2.3. Ter terechtzitting legt verzoekende partij een aanvullende nota neer met als bijlage een schrijven d.d. 19/11/2025 van een tiental afgevaardigden van Griekse (hulp)organisaties (bijlage 1), een brief van RSA d.d. 16/01/2026 (bijlage 2) en een brief van de Europese Commissie d.d. 04/12/2023 (bijlage 3).

2.4.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De onderdelen van het middel die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.4.2. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij de redelijke termijn om de bestreden beslissing te nemen zou hebben overschreden, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Er anders over oordelen zou bovendien lijnrecht ingaan tegen de *ratio legis* van voormeld wetsartikel, die eruit bestaat dat de verzoeker om internationale bescherming wordt vermoed geen nood aan zulke bescherming te hebben omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU (*Parl. St. Kamer, 2016-2017*, nr. 54K2548001, p.108-109). Verzoekende partij toont, waar zij aanvoert dat de redelijke termijn zou zijn overschreden, mede gelet op hetgeen hieronder volgt, verder niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot in het kader van de door haar aangevoerde nood aan internationale bescherming en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

2.4.3. Dient vervolgens te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U stelt dat u stress heeft omwille van de situatie van uw familie (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 21/05/2025, p. 19). U heeft een aanvraag ingediend om naar een psycholoog te gaan in België, maar er heeft nog geen enkele psychologische sessie plaatsgevonden. U heeft dan ook geen bewijs voor uw psychologische toestand (CGVS, p. 19-20). Aan het begin van het onderhoud stelde u dat het goed met u ging (CGVS, p. 1). U stelde dat u verder wilde doen met het onderhoud, ondanks de precaire situatie van uw familie in Gaza (CGVS, p. 2). Na de eerste pauze werd u gevraagd of u zich goed voelde en of u al de vragen tot dan toe begrepen had. U antwoordde positief (CGVS, p. 8). Na de tweede pauze werd u gevraagd of u zich nog goed voelde. U stak uw duim op ter bevestiging (CGVS, p. 14). Op het einde van het onderhoud gaf u aan dat u al de vragen begrepen had (CGVS, p. 22).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partij slaagt er geenszins in om deze motieven te ontcrachten. In haar verzoekschrift benadrukt zij haar psychische kwetsbaarheid, doch zonder *in concreto* afbreuk te doen aan voormelde terechte en pertinente vaststellingen inzake de door haar aangehaalde psychische problemen. Tot op heden blijft zij in gebreke haar mentale gezondheidstoestand te staven aan de hand van enig medisch en/of psychologisch attest. Zij toont dan ook niet aan dat haar mentale gezondheidstoestand van die aard en/of ernst is dat zij niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen en in dit kader verschillende gehoren af te leggen.

In zoverre verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal onvoldoende onderzoek voerde inzake de door haar aangehaalde psychische problemen hoewel deze nochtans de mogelijkheid heeft om verzoekende partij te onderwerpen aan een medisch onderzoek, benadrukt de Raad dat de aanbevelingen op grond van medisch onderzoek overeenkomstig artikel 48/9, § 2 van de Vreemdelingenwet een loutere mogelijkheid betreffen waartoe de minister of diens gemachtigde, dan wel de commissaris-generaal kan beslissen voor zover zij dit nuttig of opportuun achten bij het vaststellen of identificeren van eventuele bijzondere procedurele noden en/of het verlenen van bepaalde specifieke steunmaatregelen teneinde een optimaal procedureverloop te garanderen. Geenszins betreft het een wettelijke verplichting om dergelijk (bijkomend) medisch onderzoek te gelasten, zoals overigens blijkt uit § 6 van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, die luidt als volgt: *“De vaststelling [...] dat verzoeker overeenkomstig § 2 niet medisch werd onderzocht, verhindert niet dat de procedure verder wordt behandeld [...] of belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming”*, hetgeen geldt in onderhavig geval, waar er op grond van de elementen die voorhanden waren op het moment van het nemen van de bestreden beslissing géén concrete indicaties voorlagen waaruit zou kunnen blijken dat verzoekende partij niet bij machte was om haar motieven op dienstige wijze kenbaar te maken doorheen de procedure.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoekende partij niet concreet aantoonde of hard maakte dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

2.4.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer: (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./Bundesrepublik Deutschland*, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Er kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon, die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij, bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

2.4.5. Uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland.

Blijkens de verklaringen van verzoekende partij en de stukken in het administratief dossier werd verzoekende partij op 16 november 2023 een vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en werd zij in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning, ADET genaamd, die drie jaar geldig is (geldig tot 15/11/2026), en van een reispaspoort, dat vijf jaar geldig is (van 15/12/2023 tot 14/12/2028) (zie verklaring DVZ, vragen 23 en 27; notities CGVS, p. 5-6; Grieks paspoort en Griekse verblijfsvergunning (kopieën) (administratief dossier, stuk 5, map documenten, docs. 4 en 5); ‘Aanvraag derde landen Griekenland’ (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 1)).

Waar in het verzoekschrift opgeworpen wordt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten afdoende te onderzoeken of zij actueel internationale bescherming geniet in Griekenland, onderstreept de Raad dat uit voormelde gegevens afdoende blijkt dat aan verzoekende partij een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland. Er dient in dit verband op te worden gewezen dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust, doch eens hieraan is voldaan, komt het de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Derhalve komt het aan verzoekende partij zelf en niet aan verwerende partij toe om het bewijs te leveren dat verzoekende partij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet, alwaar zij echter geheel in gebreke blijft. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Er kan dan ook worden aangenomen dat haar internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is.

2.4.6. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie kan verder niet worden afgeleid dat de levensomstandigheden van begunstigen van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigen, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen met

belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

De brieven die verzoekende partij als bijlage bij haar aanvullende nota voegt, respectievelijk van een tiental afgevaardigden van Griekse (hulp)organisaties (d.d. 19/11/2025), van RSA (d.d. 16/01/2026) en van de Europese Commissie (d.d. 04/12/2023), werpen hierop geen ander licht.

De Raad onderstreept dat ook in de hierboven gedane analyse van de algemene situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming erkend wordt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland ernstig en moeilijk is, onder andere door de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. Tevens erkent de Raad dat, gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, er een evolutie is naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland. Echter dient te worden herhaald en benadrukt dat uit het geheel van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie niet kan worden afgeleid dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Het loutere gegeven dat bepaalde hulporganisaties en/of hulpprogramma's die in de door verwerende partij bijgebrachte informatie vermeld worden niet meer bestaan of niet (langer) de vermelde diensten aanbieden of moeilijk toegankelijk zijn voor (terugkerende) statushouders laat niet toe om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over een woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. Dit geldt des te meer nu uit het bijgebrachte schrijven d.d. 19/11/2025 van een aantal Griekse (hulp)organisaties geenszins kan worden afgeleid dat er in Griekenland geen hulporganisaties meer actief zouden zijn die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. Integendeel, uit de in het schrijven verschaft informatie blijkt dat er in Griekenland tot op heden nog steeds (hulp)organisaties actief zijn die hulp bieden aan statushouders inzake basisbehoeften, zoals eten, zich wassen en onderdak.

Derhalve blijft onverminderd overeind dat, hoewel een voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming, een individuele beoordeling noodzakelijk blijft waarbij de persoonlijke situatie en individuele omstandigheden van de verzoeker als statushouder in Griekenland te dezen doorslaggevend zijn. Het komt dan ook wel degelijk aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In casu slaagt verzoekende partij er evenwel niet in aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht zal komen die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

2.4.7. Aangaande haar situatie in Griekenland als verzoeker om internationale bescherming, dus vooraleer er haar internationale bescherming werd verleend, duidt de Raad erop dat deze feiten – *in casu* het politiegeweld bij haar aankomst in Griekenland en de moeilijke levensomstandigheden in de opvangcentra op Leros (notities CGVS, p. 10 en 13) – zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, de diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

2.4.8. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland niet in staat was/is de nodige officiële documenten – meer

bepaald een Griekse verblijfsvergunning (ADET), een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) – te bekomen waarmee zij in Griekenland haar rechten kan doen gelden wat betreft o.a. de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt en onderwijs, laat staan dat zij zou aantonen dat zij hierdoor, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terecht kwam of bij een terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Zo dient te worden herhaald dat zij in het bezit werd gesteld van een Griekse verblijfsvergunning (ADET) alsook een Grieks reispaspoort. Deze documenten worden niet automatisch afgegeven maar na het doorlopen van bepaalde administratieve procedures, alwaar verzoekende partij aldus toe in staat bleek te zijn. Haar Griekse verblijfsvergunning en Grieks reispaspoort zijn bovendien nog steeds geldig (zie *supra*). Ook is zij nog steeds in het bezit van haar originele ADET-kaart en Grieks paspoort (notities CGVS, p. 8).

Waar verzoekende partij opwerpt dat er geen enkele garantie is dat haar verblijfsvergunning nog steeds geldig is, stelt de Raad vast dat verzoekende partij, die een kopie voorlegde van haar Griekse ADET-kaart volgens dewelke haar huidige verblijfsvergunning geldig is tot 15 november 2026 (administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 5), geen enkel concreet element bijbrengt waaruit kan blijken dat zij actueel niet over een geldige verblijfsvergunning beschikt.

Aangezien verzoekende partij aldus wel degelijk nog steeds in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning, is haar verwijzing naar de algemene situatie van begunstigden van internationale bescherming die niet (langer) over een geldige verblijfsvergunning beschikken, *in casu* niet dienstig.

Wat betreft het al dan niet verkregen hebben van een fiscaal registratienummer (AFM) en sociale zekerheidsnummer (AMKA), legt verzoekende partij geen eenduidige verklaringen af. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekende partij niet te hebben beschikt over een AFM maar wel over een AMKA ('Bijkomende vragen M-status Griekenland' (administratief dossier, stuk 7, map DVZ)). Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal lijkt zij eerst voor te houden dat zij geen AFM en AMKA had, stellende dat zij geen geld had om een advocaat te betalen om deze documenten te regelen (notities CGVS, p. 17). Later tijdens haar persoonlijk onderhoud stelt zij evenwel dat zij wel degelijk beschikte over een AMKA (notities CGVS, p. 20). Zij verwijst naar het document dat zij bijbracht, doch betreft dit document de toekenning van haar AFM (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 6, AFM (origineel gezien)). Hiermee geconfronteerd, stelt ze dat het AFM hetzelfde is als het AMKA (notities CGVS, p. 20).

Inzake het AFM merkt de Raad evenwel op dat mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen – wat *in casu* het geval is – automatisch een AFM krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen. Dit AFM wordt behouden wanneer de betrokkene een internationale beschermingsstatus krijgt toegekend en blijft geldig zolang de ADET geldig is. Het door haar bijgebrachte AFM-document bevestigt dat haar inderdaad een AFM werd toegekend (administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 6). Wel dient de begunstigde van internationale bescherming wanneer hij in het bezit wordt gesteld van zijn ADET een afspraak te maken bij het bevoegde belastingkantoor om de gegevens van zijn AFM bij te werken, hetgeen mogelijk is zolang de ADET geldig is (zie "*Recognised Refugees 2025. March 2025. Access to documents and socio-economic rights*" gepubliceerd door RSA in april 2025, p. 20-21). Verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat het voor haar niet mogelijk was/is om deze administratieve stap te vervullen. De Raad benadrukt hierbij dat het aan de verzoeker toekomt om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

Wat betreft het sociaal zekerheidsnummer (AMKA), duidt de Raad erop dat blijkens de informatie waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociale zekerheidsnummer (AMKA) en er geen bijzondere problemen waren bij het voltooiën van deze procedures in de periode 2020-2023. Verzoekende partij legt geen eenduidige verklaringen af over de stappen die zij al dan niet ondernam om een AMKA te bekomen, waardoor zij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat het voor haar niet mogelijk was om een AMKA te bekomen. Evenmin toont zij aan, indien zij nog niet beschikt over een AMKA, dat zij bij terugkeer naar Griekenland niet in staat zal zijn een AMKA aan te vragen en te activeren. De Raad merkt hieromtrent op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ingevolge een nieuwe ministeriële regeling uit december 2023 sinds 1 april 2024 het AMKA bij een eerste uitgifte inactief wordt afgegeven en vervolgens dient te worden geactiveerd met bewijs van adres en werk/studie. Het bewijs van werk kan geleverd worden door middel van een arbeidscontract maar ook een werkbelofte/intentieverklaring volstaat reeds (zie "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*" gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken in september 2024, p. 20-22; "*Recognised Refugees 2025. March 2025. Access to documents and socio-economic rights*" gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in april 2025, p. 22-24; "*Country Report. Greece*).

Update on 2024" gepubliceerd door AIDA/ECRE op 18 september 2025, p. 266-267). Verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat het voor haar onmogelijk is om dergelijk bewijs van adres en werk te leveren. De Raad herhaalt dat het aan de verzoeker toekomt om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldig AFM-nummer en een geldig AMKA-nummer.

Dat zij reeds zouden moeten beschikken over een actieve AMKA, zoals verzoekende partij betoogt, kan door de Raad niet worden gevolgd. Enkel in het RSA/PRO ASYL-rapport wordt gesteld dat tevens een actieve AMKA nodig is. Om deze reden betoogt RSA/PRO ASYL dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving en de zoektocht naar werk in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk ("*Recognised Refugees 2025. March 2025. Access to documents and socio-economic rights*" gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in april 2025, p. 24 en 34). In de relevante passages (p. 22 en 34) worden evenwel geen bronnen genoemd die deze circulaire logica bevestigen. Geen enkele van de andere beschikbare bronnen bevestigt dat een actieve AMKA nodig is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. In het AIDA-rapport van september 2025 wordt hiervan geen melding gemaakt (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 261-262). Het verslag "*Feitenonderzoek*" stelt dan weer dat het beschikken van een geldig AMKA-nummer volstaat ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*" gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken in september 2024, p. 37). In zijn antwoord stelt het hoofd van de Griekse asieladministratie, de heer M. K., dat statushouders met een geldige ADET het recht hebben om te werken, mits zij in het bezit zijn van een AMKA-nummer, een AFM-nummer en een bankrekening. Volgens hem vereist de betrokken wetgeving niet dat de AMKA geactiveerd moet zijn. Statushouders kunnen dus een arbeidscontract tekenen alsook het arbeidscontract uploaden in ERGANI zonder dat een activering van de AMKA is vereist. Daarnaast is voor een eerste tewerkstelling een registratie bij een zgn. e-EFKA vereist (zie nota "*A.M.K.A wetgeving Griekenland (update)*" d.d. 16/01/2026 (bijlage 1 van de aanvullende nota's van verwerende partij)). Er is geen enkele indicatie dat de door verzoekende partij aangehaalde problemen met de e-EFKA's *anno* 2026 nog actueel zouden zijn. Gelet op het geheel van de bronnen die voorliggen kan in de huidige stand van zaken worden besloten dat een actieve AMKA geen voorwaarde is om in Griekenland legaal te kunnen werken. Een AMKA-nummer volstaat.

Wat betreft nog de argumentatie in verband met de AMA (*National Insurance Number*), namelijk dat de registratie bij een zgn. e-EFKA nodig is om een AMA te verkrijgen wordt nog opgemerkt wat volgt. Een AMA is een sociaal verzekeringsnummer voor werk/sociale afdrachten. Uit de landeninformatie blijkt dat wanneer een statushouder voor het eerst gaat werken, ook een AMA vereist is. De statushouder ontvangt die na registratie bij het register van *Insured Persons of the National Social Security Fund* (ΕΦΚΑ / EFKA). Een afspraak bij een EFKA-afdeling kan telefonisch of per mail gemaakt worden. De volgende documenten zijn nodig bij de aanvraag voor een AMA: een verblijfsvergunning, een werkgeversverklaring (formulier E3), dit is een certificaat van aanwerving van een werkgever (intentieverklaring van een werkgever), een AFM, een AMKA, een adresbewijs en een bankrekeningnummer. Eens een AMA is verkregen, kan de werkgeversverklaring worden gefinaliseerd in een arbeidscontact en worden geupload in ERGANI om de AMKA te activeren. Nergens uit de voorliggende informatie kan afgeleid worden dat thans een actieve AMKA vereist zou zijn voor het verkrijgen van een AMA. Zij het hierbij nog opgemerkt dat waar in de brief van RSA (d.d. 16/01/2026) gesteld wordt dat een actieve AMKA nodig is voor het verkrijgen van een AMA, deze stelling blijkt te berusten op verouderde informatie. Immers baseert RSA zich op een schrijven van de Europese Commissie van 4 december 2023 (eveneens bijgebracht door verzoekende partij), dat echter dateert van vóór de nieuwe AMKA-verordening van 23 december 2023 (in werking sinds 1 april 2024). Onder het toen geldende regelgevend kader was tewerkstelling evenwel niet vereist om een AMKA te activeren, hetgeen thans wel het geval is.

2.4.9. Waar verzoekende partij gewag maakt van bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg en veiligheid tijdens haar verblijf in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming, onderstreept de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat zij evenwel niet aantoont dat haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland van die aard was dat zij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelde om te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Bovendien toont verzoekende partij, in het licht van de ervaringen waarmee zij naar eigen zeggen geconfronteerd werd, niet aan dat zij haar rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden, nu immers vastgesteld moet worden dat zij hiertoe eerder beperkte stappen heeft gezet.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen duidelijk zicht biedt op haar levensomstandigheden tijdens haar verblijf in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming, nu zij dienaangaande immers tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaarde zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal eerst dat zij tijdens haar tweede periode in Athene niet gewerkt heeft (notities CGVS, p. 9), terwijl zij later dan weer beweert dat zij toen wel tien à twaalf dagen legaal gewerkt heeft als wegenwerker (notities CGVS, p. 18). Hiermee geconfronteerd, stelt zij dat het kan zijn dat zij het vergeten was (notities CGVS, p. 18), hetgeen niet ernstig genoemd kan worden. Daarnaast vermeldde zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar laatste verblijfplaats een appartement in Athene was en dat zij toen drie maanden in Athene had verbleven ('Bijkomende vragen M-status Griekenland' (*ibid.*)), terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde dat zij tijdens haar laatste verblijf in Athene op straat verbleef en dat zij toen maar tien dagen in Athene had verbleven (notities CGVS, p. 7 en 10). Voormelde flagrante tegenstrijdigheden kunnen geenszins verklaard worden door het loutere tijdsverloop tussen haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Waar verzoekende partij nog lijkt te betogen dat haar rechten van verdediging werden geschonden omdat voormelde vragenlijst 'Bijkomende vragen M-status Griekenland' niet werd toegevoegd aan de kopie van het administratief dossier dat aan haar advocaat werd overgemaakt, duidt de Raad erop dat de vragenlijst 'Bijkomende vragen M-status Griekenland' zich bevindt in het administratief dossier (zie administratief dossier, stuk 7, map DVZ). Voor zover dit document inderdaad niet werd overgemaakt door verwerende partij aan de advocaat van verzoekende partij – in het administratief dossier bevindt zich e-mailverkeer waaruit blijkt dat verwerende partij op vraag van de advocaat van verzoekende partij een kopie van het administratief dossier heeft overgemaakt doch kan er niet uit worden afgeleid of een kopie werd overgemaakt van het integrale administratief dossier dan wel slechts van bepaalde delen (administratief dossier, stuk 1.1) – wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij overeenkomstig de wet van 11 april 1994, en tevens conform artikel 32 van de Grondwet, een recht op inzage heeft, wat haar toelaat om haar dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde haar verdediging te organiseren. Verzoekende partij draagt zelf de verantwoordelijkheid voor een tijdige inzage van het administratief dossier bij het Commissariaat-generaal teneinde het beroep tegen de bestreden beslissing voor te bereiden en zij toont niet aan dat zij geen gebruik heeft kunnen maken van haar inzagerecht met toepassing van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Bovendien konden verzoekende partij en haar advocaat overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik maken van hun inzagerecht bij de Raad en hadden zij aldus de mogelijkheid ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier.

Waar verzoekende partij gewag maakt van moeilijkheden om werk en onderdak te vinden (notities CGVS, p. 10-11), bemerkt de Raad dat uit haar verklaringen blijkt dat zij in Griekenland wel degelijk huisvesting en werk vond (notities CGVS, p. 6-10). Bovendien blijkt uit niets dat zij zich desbetreffend op enig moment voor hulp wendde tot de Griekse autoriteiten. In zoverre in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat zij zulks naliet wegens haar negatieve ervaring met de Griekse politie bij aankomst in Griekenland, acht de Raad het evenwel niet ernstig dat verzoekende partij na deze negatieve ervaring met de Griekse politie als verzoeker om internationale bescherming, en dus vooraleer haar een internationale beschermingsstatus werd toegekend, alle Griekse autoriteiten over dezelfde kam zou scheren en zij aan geen enkele Griekse autoriteiten hulp zou hebben gevraagd. Indien verzoekende partij meent in Griekenland onheus te zijn behandeld door de politie, kan worden verwacht dat zij zich desbetreffend voor hulp of bescherming richt tot de bevoegde instanties en alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland haar biedt.

Verder toont verzoekende partij evenmin aan dat zij in Griekenland geen toegang had tot de gezondheidszorg. Zij verklaart dat zij in Griekenland last had van muggenbeten, waarvoor zij evenwel medicatie kon kopen in Griekenland (notities CGVS, p. 12). Toen zij zich verbrandde op haar werkplek, zocht zij geen medische zorgen (notities CGVS, p. 19). Uit haar verklaringen kan dan ook geenszins worden afgeleid dat zij geen toegang zou hebben tot de Griekse gezondheidszorg. In zoverre verzoekende partij niet over een AMKA zou beschikken, dient nog te worden opgemerkt dat uit de voorliggende informatie blijkt dat ook begunstigten van internationale bescherming die niet over een AMKA beschikken in Griekenland niet geheel verstoken zijn van gezondheidszorg. Immers hebben zij gratis toegang tot medische noodhulp. Verder zijn er medische centra en poliklinieken in het beheer van ngo's die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Ook hebben veel gemeenten medische centra waar ook statushouders zonder AMKA terecht kunnen. Tevens kunnen statushouders zonder AMKA gratis of tegen een kleine vergoeding toegang krijgen tot de benodigde medicijnen indien er een recept is voorgeschreven door een arts in een openbare instelling, zoals een ziekenhuis of een medisch centrum ("*Verlag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*" gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken in september 2024, p. 49-51; "*Recognised Refugees 2025. March 2025. Access to documents and*

socio-economic rights" gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in april 2025, p. 35; "Country Report. Greece. Update on 2024" gepubliceerd door AIDA/ECRE op 18 september 2025, p. 268).

Daarnaast stelt verzoekende partij nog in Griekenland het slachtoffer te zijn geworden van drugsdealers die haar verplichtten om met hen samen te werken en van slechte behandeling door haar werkgever in Patras (notities CGVS, p. 10-11). Vooreerst wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij ook wat betreft haar problemen met drugsdealers tegenstrijdige verklaringen aflegt, hetgeen de geloofwaardigheid ervan danig ondermijnt. Meer bepaald stelde zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk en expliciet dat de drugsdealers in Athene ermee hadden bedreigd haar te zullen slaan indien ze niet met hen zou samenwerken (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud louter stelt dat de drugsdealers hadden voorgesteld om samen te werken maar dat zij vervolgens zonder meer wegging zonder dat uit haar verklaringen blijkt dat het tot bedreigingen kwam (notities CGVS, p. 15-16). Hiermee geconfronteerd, stelt zij louter dat het kan zijn en dat het lang geleden gebeurd is (notities CGVS, p. 21), doch kan verwacht worden dat zij zich zou herinneren of zij al dan niet bedreigd werd door de mensen die haar Griekenland deden ontvluchten (notities CGVS, p. 21). Ook hier vormt het loutere tijdsverloop tussen haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar persoonlijk onderhoud geenszins een afdoende vergoelijking voor haar flagrant tegenstrijdige verklaringen. Daarenboven toont verzoekende partij noch inzake deze problemen met drugsdealers noch inzake de slechte behandeling door de werkgever in Patras aan ernstige pogingen te hebben ondernomen om in Griekenland haar rechten te doen gelden (notities CGVS, p. 11). Zij probeerde in Athene klacht in te dienen bij de politie nadat zij voor de eerste keer door de drugsdealers aangesproken werd. Toen de politieagent daar niet naar haar wilde luisteren, ondernam zij echter geen enkele verdere poging meer om klacht in te dienen (notities CGVS, p. 16). Tegen haar werkgever in Patras diende zij geen klacht in, hoewel haar vriend nochtans wel een klacht indiende bij de politie toen hij door diezelfde werkgever geslagen werd (notities CGVS, p. 14). Verzoekende partij geeft aan dat zij geen klacht indiende omdat zij schrik had dat de werkgever haar zou slaan als zij klacht zou indienen. Ook later in Athene diende zij geen klacht in tegen haar werkgever omdat zij er eigenlijk niet over heeft nagedacht (notities CGVS, p. 14-15), hetgeen evenmin ernstig genoemd kan worden. In het licht van hoger genoemd vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, kan redelijkerwijze van haar verwacht worden dat zij alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland haar biedt, evenals dat zij dit uitvoerig en omstandig zou documenteren. Verzoekende partij legt echter geen enkel begin van bewijs neer wat betreft de gebeurtenissen die haar naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die zij hierop ondernomen zou hebben om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die zij inroept.

Waar er in het verzoekschrift nog op wordt gewezen dat verzoekende partij in Griekenland geconfronteerd werd met racisme en in dit verband verwezen wordt naar informatie van algemene aard inzake racistisch geweld en discriminatie in Griekenland, bemerkt de Raad evenwel dat hieruit op zich evenmin kan blijken dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad merkt op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Er mag dan ook van verzoekende partij worden verwacht dat zij zich bij eventuele problemen van vijandigheid, racisme en discriminatie voor hulp en/of bescherming richt tot de Griekse autoriteiten.

2.4.10. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit niets blijkt dat er in hoofde van verzoekende partij sprake is van medische, psychische en/of andere problemen die belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Zij maakt gewag van rugproblemen en stress vanwege de situatie van haar familie in Gaza (notities CGVS, p. 2-3, 12 en 19), doch laat zij tot op heden na dienaangaande enig medisch en/of psychologisch stavingsstuk bij te brengen. Bovendien kan nergens uit haar verklaringen worden afgeleid dat deze problemen van die omvang, aard en/of ernst zijn dat deze een belangrijke negatieve impact zouden hebben op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie. Inzake haar rugproblemen geeft zij aan dat na een behandeling met een pijnstillers, zalf en warm water de pijn aan haar rug is verminderd en dat het intussen wel ok is (notities CGVS, p. 12). Inzake haar mentale gezondheidstoestand geeft zij enkel aan dat zij stress heeft wegens de situatie

van haar familie in Gaza (notities CGVS, p. 19). Hoewel op zich niet betwist wordt dat de situatie in Gaza een psychologische impact heeft op verzoekende partij, blijkt echter nergens uit haar verklaringen dat verzoekende partij persoonlijk dermate psychische problemen ondervindt dat deze haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Ten slotte liggen er evenmin concrete elementen voor waaruit kan blijken dat verzoekende partij zware zorg en complexe monitoring behoeft die in Griekenland niet beschikbaar zouden zijn. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen om haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status in Griekenland.

In casu kan worden aangenomen dat verzoekende partij voldoende autonoom en zelfredzaam is om zich bij terugkeer naar Griekenland zelfstandig te handhaven. Zo regelde en ondernam verzoekende partij zelf haar vertrek uit Gaza (notities CGVS, p. 4-5). In Griekenland slaagde zij erin om werk en huisvesting te vinden (zie *supra*). Ook bekwam zij er een Griekse verblijfsvergunning (ADET) en Grieks paspoort, *i.e.* documenten die niet automatisch worden afgegeven maar waartoe de nodige administratieve procedures dienen te worden doorlopen. Tijdens haar verblijf in Griekenland leende zij meermaals geld van een vriend die nu in Hasselt woont en een vriend die nu in Duitsland woont (notities CGVS, p. 7 en 9). Verder heeft zij ook in België al ongeveer een maand gewerkt, soms tot tien uur per dag, en heeft zij hier ook al taallessen gevolgd (notities CGVS, p. 3 en 12). Uit haar verklaringen blijkt dan ook dat verzoekende partij beschikt over een zekere mate van zelfredzaamheid, keuzemogelijkheden en de capaciteit om complexe stappen te ondernemen. Bovendien beschikt zij tevens over een ondersteunend netwerk. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom een terugkeer naar Griekenland om daar een duurzaam bestaan uit te bouwen voor verzoekende partij niet mogelijk zou zijn.

2.4.11. Verder kan verzoekende partij evenmin volstaan met een loutere algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden voor internationale bescherming in Griekenland teneinde aan te tonen dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Zij dient zulks *in concreto* aan te tonen, alwaar zij echter in gebreke blijft.

2.4.12. In zoverre verzoekende partij in het verzoekschrift nog aanvoert dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat er geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat zij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Zij toont ook op geen enkele wijze aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont zij *in concreto* aan dat er in haar geval een reëel risico op refoulement bestaat.

2.4.13. De verwijzing in het verzoekschrift naar Nederlandse, Duitse en internationale rechtspraak en arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

2.4.14. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij niet aantoont dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Zij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.4.15. De door verzoekende partij bijgebrachte documenten (administratief dossier, stuk 5, map documenten, docs. 1-8) werpen geen ander licht op bovenstaande bevindingen.

De kopieën van haar Palestijnse identiteitskaart (doc. 3), Palestijns paspoort (doc. 2), geboorteakte (doc. 1) en UNRWA-kaart (doc. 7) hebben betrekking op haar identiteit en herkomst, *i.e.* elementen die niet ter discussie staan, alsook op haar leven en de omstandigheden in Gaza, waarvoor zij in Griekenland reeds bescherming geniet, en staan los van haar situatie in Griekenland. De kopieën van haar Griekse verblijfsvergunning en reispaspoort (docs. 4-5) en haar AFM (origineel gezien) (doc. 6) hebben betrekking op haar situatie in Griekenland en tonen aan dat haar internationale bescherming werd toegekend in Griekenland, dat zij in dit kader Griekse verblijfsdocumenten alsook een AFM verkreeg en dat deze documenten nog steeds geldig zijn, hetgeen evenmin ter discussie staat en waarmee *supra* rekening werd gehouden. Uit de foto die verzoekende partij afbeeldt in een tent (doc. 8) kan ten slotte niet worden afgeleid

wanneer en in welke context deze werd genomen. Hiermee wordt dan ook evenmin een ander licht geworpen op bovenstaande beoordeling.

2.4.16. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van de verzoekende partij niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

De verwijzing in het verzoekschrift naar de situatie in Palestina is *in casu* dan ook niet dienstig voor de beoordeling van het verzoek van verzoekende partij. De situatie wordt namelijk beoordeeld ten opzichte van het land waar zij internationale bescherming geniet, namelijk Griekenland.

2.4.17. In de mate verzoekende partij artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden acht, benadrukt de Raad dat deze artikelen vereisen dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. *In casu* toont verzoekende partij niet aan dat zij, die de internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Verder geniet zij als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. De levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

2.4.18. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

